

Vastine: Vielä lääkäreistä omaisina

Kiitan Kaija Lehtistä inspiroitumisestaan. Olen samaa mieltä hänen kanssaan. Ei siitä potilaalle yleensä haittaa ole, että on lääkäri omaisena tai sukulaisena. Ja hoidon ohjautumisessa oikeille raiteilleen siitä saattaa olla hyötyäkin.

Taannoin tapahtui niin, että yksinasuva ikäihminen löydettiin sängyltään tajuttomana, virtsa oli mennyt alle ja suupielissä oli vaahtoa. Kouristus oli ollut, mutta mitä oli tapahtunut? Puhe ja orientaatio palasivat vuorokauden kuluessa, mutta muistikuvaa tapahtumista ei ollut. Potilasta tutkittiin niillä taidoilla, keinoilla ja koneilla, joita käytettävissä oli, ja jalkeillekin häntä yritet-

tiin kammata ilman menestystä. Potilas valitteli hennosti lonkan ja reiden kipua mutta ei juuri muuta. Kolmantena päivänä sairaalaan tulosta vieraisille saapui lääkärisukulainen, joka istuskeli pitkään tuolilla sängyn jalkopäässä. Vähitellen hänen silmiinsä piirtyi vuosikymmenten takaa piirros kirurgian propedeuttisen kurssin kirjasta. Siihen oli piirretty tuskainen mies, jonka jalkaterä sojotti liikkumattomana ulospäin. Myös viereisellä sängyllä sojotti liikkumaton jalkaterä. Potilas löydettiin sängyltä ja hän oli kouristellut, kyseessä ei voi olla murtuma, vaan reisi on voinut mennä kouristuksen aikana sijoiltaan, päätteli lääkäri.

Lähtiessään vierailulta lääkäri pistäytyi osaston kansliassa, kertoi ensin ammatinsa ja sitten havaintonsa ja päätelmänsä ja lopuksi arveli lonkan kuvaamisen olevan tarpeen. Ilmassa oli hienoista epäilyä värettä. Noinkohan? Ja väärinhän se lääkäri päättelikin, sillä seuraavana päivänä kuvissa todettiin lonkkamaljan murtuma. Ehjä reisi luunpäähän oli työntynyt pikkulantioon saakka ja kyyti-pojaksi löydettiin vielä olkaluun pirstaleinen murtuma. ■

**JUKKA HINTIKKA, LT, professori,
opetusylilääkäri**
Tampereen yliopisto, Päijät-Hämeen keskussairaala